

Dospěláci se nevzdávají a parta malých rošťáků
musí přijít na to, co se děje, než bude pozdě.

Ilustroval David Tazzyman

Sirotki ze Svatého Halibuta

✘ PAMELINA POMSTA ✘

Sophie Wills

Siroteci
ze Svatého
Halibuta

Pamelina
pomsta

Copyright © Sophie Wills, 2021

First published 2021 by Macmillan Children's Books an imprint of Pan Macmillan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Hrdličková, 2022

Cover and Illustrations © David Tazzyman, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2631-8 (pdf)

Ilustroval David Tazzyman

Siroťci ze Svatého Halibuta

✂ PAMELINA POMSTA ✂

Sophie Wills

Robovi, Fraserovi a Cameronovi

⌘ Kapitola první ⌘

„Celá pointa smrti slečny Rádobylové,“ řekl Herc, „je to, že takové věci už nemusíme dělat.“

Jeho sestra ho táhla dolů po strmém kopci vedoucím z Domu u svatého Halibuta pro nalezence a zbloudilce a její stisk přitom nepovolil. Někdy mu připadalo, že dokáže být dost podobná jejich ne až tak srdečně oplakávané hospodářce, obzvláště pokud šlo o to odradit ho od něčeho, co dělat chtěl.

Hercův poslední recept na maršmelouny měl za výsledek nádherně lesklou, hustou, světlou hmotu, která proměnila vzduch v kuchyni v dýchatelnou melasu; tato nepřekonatelná, načechraná pochoutka se teď chladila na pultě. Sotva se mu podařilo ji slít, když do kuchyně vlétla Tig a začala ječet, že přijdou pozdě, že všichni sirotci už jsou dole na Slavnostech a že jestli nepůjde TEĎ hned, bude to mít neblahé následky. Nespecifikovala, jaký *druh* následků, ale za dlouhých osm

let svého života už se naučil, že když vám je někdo slibuje, nikdy nejde o nic dobrého.

Maršmelouny byly Hercovou poslední kuchařskou posedlostí. Snaha najít dokonalý recept mu celé týdny neustále ležela v hlavě. Bylo obzvláště nefér, že byl donucen své pokusy opustit jen proto, aby šel na Plačtivé slavnosti – událost tak nebezpečně nudnou, že minulý rok dokonce zabila jednoho z Arfurových holubů.

„Já se bojím, Tig. Vzpomeň si, co se stalo Křídlákoví.“

Tig pochodovala dál s prsty pevně sevřenými kolem jeho zápěstí. „Hercu, Slavnosti Křídláka nezabily – to je hloupost. Ptáci tak dlouho nežijí. Přišel jeho čas.“

„Pokud bys měla zemřít stářím, provedla bys to ve svém hnízdě, zatímco bys spala. Nesletěla bys najednou z oblohy do tomboly.“

Tig zatnula zuby. „Podívej. Nezajímá mě, co ti Arfur řekl, ale Křídlaček nezemřel nudou.“ Jejich kamarád podfukář jim sice pomohl před pár měsíci zachránit život a stále oddaně střežil jejich tajemství, že nahoře u Svatého Halibuta žijí úplně sami, ale také měl ve zvyku je provokovat.

„Arfur toho říká hodně. Jestli věříš byť jen polovině, máš v hlavě ještě míň mozku než jeho holubi. Tak už si přestaň stěžovat a pokus se tam něčím zabavit.“

Už když dorazili na hlavní ulici Plačtivého Pytle, bylo okamžitě zřejmé, že zábava bude nedostatkovým zbožím. Spytihněv Sirnatý – vlastník lékárny a prezident Plačtivopytelské obchodní asociace – Slavnosti pořádal každý rok, ačkoli nebylo úplně jasné, co bylo na ubohé existenci města hodno slavení. Událost se zdála mít jediný účel, aby všechny přinutila utratit u něj v obchodě víc peněz.

Spytihněv byl velmi uražený, pokud lidé z městečka Slavnosti nenavštívili. Pokud jste na ně nedorazili, zbývajících 364 dní v roce vám špatně vracel, náhodou vám zavíral dveře přímo před nosem nebo vám opakovaně pouštěl na nohu něco těžkého.

Právě z toho důvodu Tig trvala na tom, aby se všichni sirotci ze Svatého Halibuta Slavností zúčastnili. Poslední, co chtěli, bylo, aby se o ně Spytihněv začal nepřátelsky zajímat. Lidé z Plačtivého Pytle si nevšimli – nebo pokud ano, nezajímalo je –, že hospodářka, slečna Rádobylová, nebyla už celé měsíce nikým spatřena. Nikdy nebyla úplně oblíbená, ale to neznamenalo, že by si sirotci mohli dovolit být neopatrní. Už jednou vyvázli jen s odřenýma ušima. OBVAZ – Oddělení pro Bezpečnost, Výchovu, Asimilaci a Zdraví – možná dělal, že nic nevidí, když slyšel nějaké fámy o Svatém Halibutovi, ale kdyby někdo jako Spytihněv Sirnatý odhalil pravdu a vecpal ji OBVAZU do chřtánu, pravděpodobně by se cítil povinen s tím něco udělat.

„Tohle jsou ty nejhorší slavnosti na celém světě!“ Herc kopl do kamene u cedule s nápisem *Vítejte v Pláčtivém Pytli* opřené o koš a ta spadla lícem do špíny.

Tig s ním nemohla nesouhlasit. Byla to jedna z těch událostí, které na letáku vypadají mnohem lépe než ve skutečnosti. Slibovaný „Zábavný bazén“ byl ve skutečnosti jeden z větších výmolů na hlavní ulici naplněný špinavou vodou; „Tobogán“ provozoval mrzutý náctiletý, který si od vás vzal penci a pak do vás strčil na vršku točitého železného schodiště před Nápravným domem.

OBVAZ stále posílal zbloudilé děti do Nápravného domu, aby byly potrestány a přeučeny, ale od chvíle, co Maisie převzala otěže po Ainderbym Myersovi, život v domě se poněkud změnil. Na rozdíl od předchozích Napravených dětí, které tkaly a spřádaly bavlnu, dokud jim nekrvácely prsty, seděli Maisiini noví odvedenci okolo příjemného ohně na sedacích pytlech, klábosili, smáli se a pletli. Odmítala jim říkat Napravení jinde než na papíře; pro ni to byli Miláčci. Všechno, co vyrobili, prodala a peníze použila na to, aby se o ně starala, jak nejlépe uměla, což bylo hodně: každou noc uložila všechny Miláčky do postelí a přečetla jim pohádku před spaním, zatímco srkali horké kakao. Všechno to znělo moc hezky, ale sirotci ze Svatého Halibuta měli radši svou svobodu.

A Herc ve skutečnosti neměl žádný důvod si stěžovat. Je pravda, že prvních pár týdnů po hospodářčině

smrti bylo ošemetných: Tig, Herc a jejich kamarád Stef o Svatého Halibuta málem přišli, což znamenalo, že by museli strávit zbytek života v Nápravném domě. Jeho správci, Ainderbymu Myersovi, se jen o chlup nepodařilo je sprovodit ze světa. Herc ale způsobil neplánovaný výbuch, který vytvořil na straně Nápravného domu obrovskou díru, a tou potom uprchli. Bylo zvláštní, že mu Tig po této události zakázala hrát si s jakýmikoli dalšími sloučeninami z lékárny – místo toho, aby uznala jeho zjevně mimořádný talent na chemii.

Nakonec byly všechny Napravené děti zachráněny a Myerse už nikdy nikdo neviděl. Nejprve žili pár týdnů všichni pohromadě u Svatého Halibuta; byl to neukázněný dav asi čtyřiceti dětí, které svými hlučnými hrami dokázaly roztrást samotná okna. Arfur ale podotkl, že na rozdíl od dětí ze Svatého Halibuta nebyla většina Napravených sirotky, a trval na tom, že vypátrá jejich rodiny.

Jedno po druhém je vrátil jejich nadšeným a překvapeným rodičům ze všech koutů Garbashiru s jednoduchým vysvětlením, že už si v Nápravném domě odpykaly svůj trest. Nepadla žádná zmínka o explozích nebo záchranných akcích a Napravené děti musely přísahat, že nic neprozradí.

Herc musel uznat, že to tak bylo správně. Stejně mu ale chyběly – obzvláště proto, že se teď znovu stal tím nejmladším. Zůstalo jich jen šest: samozřejmě on a Tig plus jejich kamarád Stef, potom Nellie a Cuthbert, dva

sirotci ze Svaté Tresky, kteří se k nim přidali, a nakonec Ashna, Napravená lupička a sirotek jako oni. Byli jen o čtyři nebo pět let starší než on, ale s tím, jak se občas chovali, mohli klidně být jeho prarodiče.

Den se táhl dál a dál. Každý obchod před sebou měl ubohými vybledlými praporky zdobený stánek a uvnitř se chlubil obvyklým zbožím. Herc začal hledat stánek

mámy Kvasnice – jediný, ve kterém by se možná dělo něco zábavného (a samozřejmě by se tam dalo něco sníst).

Její pekařský stánek se ale ukázal být obsazený zelinářem Artym Čokem. Arty byl zaneprázdněný odstraňováním vystavených sladkostí a nahrazováním cukrovinek něčím, co z dálky vypadalo zajímavě – jako useknuté hlavy, ale při bližším prozkoumání se ukázalo být řadami povadlých, smutně vypadajících květáků pokrytých plesnivými skvrnami.

„Kde je máma Kvasnice?“ zeptal se Herc. Nebyl schopný zakrýt své zklamání.

Arty se na něj zamračil. „Šla si na chvilku lehnout. Jestli chceš znát můj názor, je to jediné dobře. Podívej se na tohle – koblíhy! Je to nechutné. Dokonce na nich můžeš ten cukr *vidět* – snažila se mi namluvit, že jsou jen zaprášené. Asi si myslí, že jsem včerejší. Ta ženská očividně pohrdá zdravím našich občanů.“

Herc se zadíval na koblíhami naplněný koš a začaly se mu sbíhat sliny. „Aha.“

Máma Kvasnice mu řekla, jaký má pro stánek plán: chtěla uspořádat soutěž „Uhádněte, kolik váží dort“ a házení koblíh s dírou uvnitř namísto dřevěných kroužků. Mohli byste sníst ty, které by správně doletěly na kolíky. A jak znal mámu Kvasnici, ty, které by nedoletěly, taky. Byla to jediná věc, na kterou se na Slavnostech těšil.

Následující půlhodinu strávil tím, že se nabručeně potuloval ulicemi, zatímco letní slunce pomalu ztrácelo na síle. Jednou za čas si zkontroloval pulz, jen pro případ, že by mu opravdu šlo o kejhák a měl se vydat stejnou cestou jako Křídílák. Zamával Lepi Dlové, která sklíčeně seděla ve svém železářství a vlažně vyhledávala soutěž o malý balíček smirkového papíru. Nebylo překvapením, že její nabídka zaujala jen menšinu.

Maisie, mnohem laskavější náhrada správce Nápravného domu, se pyšně chlubila všemi pletenými předměty vyrobenými svými mladými nováčky – okolo

stánku měla rozvěšené šály a rukavice v hýřivých barvách.

„Jak ti jde ta čepice, mladý muži?“ zavolala Maisie na Herca, když procházel kolem.

„Ále, dobře, díky,“ zavolal nazpátek a přidal do kroku. Když Pamela – jejich našťvaná koza – snědla většinu z jejich peněz, začali si sirotci vydělávat tím, že pro Maisie pletli. Sice právě začalo léto, ale dle jejího názoru se pletené věci hodily celoročně. Po pár hodinách se to některým z nich zalíbilo víc než jiným. Cuthbert vyrobil několik stylových kardiganů za použití pokročilých stehů, které si vyhledal v sekci dovedností v Arfurově pojízdné knihovně; Ashně se podařila jediná nehezká šála; Stef se nechtěně bodl do břicha pletací jehlicí, zatímco vyráběl deku, která se skládala především z obrovské díry; a Hercovo klubíčko se nikdy nevyvinulo z klubíččího stadia.

U lékárny Spytihněva Sirnatého byla fronta a Herc zahlédl Nellie, jak něco zblízka pozoruje.

„Pořád provádí ten trik s čajem,“ řekla mu znechuceným, ale zároveň obdivným hlasem. Spytihněv Sirnatý se už celé týdny snažil prodat spoustu nějakého záhadného bylinného čaje. Jenže ho nikdo nechtěl koupit. Tak začal prohlašovat, že ten čaj nejen vyléčí jakoukoli nemoc a vyřeší jakýkoli problém, ale že z čajových lístků také dokáže vyčíst osud, a to všechno jen za šilink. Zdálo se, že to jako obchodní strategie funguje mnohem líp.

Nellie potřásla hlavou nad frontou. „Řeknu vám váš osud, vy blázni! Budete mnohem chudší. Tu máte, to bude za šilink, kamaráde.“ Ukázala dlaň nejbližšímu pánovi, který úslužně zašátral v kapse po minci.

Než ji Nellie stihl dát, rychle ji odtamtud odvedl velmi vysoký chlapec s jizvou, která mu zvrásnila kůži od nosu po krk.

„Hej! Pročs to udělal, Stefe?“ namítna Nellie. „Je tady velká spousta tupců snadno k mání. Koupili by asi i tu pletenou díru, kterou vyrobil.“

Stef zatnul zuby v reakci na obvyklý posměšek ohledně jeho pletení, ale nechal to plavat. „Spytihněv se dívá.“

Nellie pohlédla k výloze. A opravdu – lékárníková tvář se náhle objevila za ušmudlaným sklem. Vypadal, že děti vidí asi stejně tak rád, jako kdyby ve své snídani náhle objevil červy.

Nellie mu zamávala a zakřičela: „Hej vy, ten nový podfuk je super! Nenapadlo by mě, že je ještě víc způsobů, jak lidi přimět, aby platili za to, že jim lžete, ale vy jste na něj přišel!“

Stef ji a Herca odvedl o pár kroků dál, aby Spytihněv nemohl vyjít ven a začít na ně křičet, že o jeho obchodu zase šíří něco, čemu říkal „fámy“. Obličej mu zpurpurověl.

„Nellie! Psssst! Jediný důvod, proč jsme tady, je, aby byl Spytihněv spokojený. Nesmíš mu okrádat

jeho zákazníkky přímo pod nosem a ještě si z něj utahovat.“

Nellie si odfrkla. „Pod nosem jsem mu to doted nedělala. Většinu rána byl venku a potom se schovával vzadu v obchodě, nutil je pít tu břečku a mával rukama nad sedlinami.“ Zavrtěla prsty, jako by kouzlila.

Cuthbert s Ashnou se k nim přidali. „Nellie, drahá,“ pokáral ji Cuthbert. „Už jsem ti to říkal – nemůžeš jen tak přijít k lidem a mámit z nich peníze.“ Stef horlivě přikyvoval; Cuthbert se dobře vyznal v právních záležitostech. „Musíš je předtím přimět, aby podepsali kus papíru, kde se bude psát, že cokoli bude následovat, je celé jejich chyba. *Pak* je můžeš obalamutit.“

„Pojďme najít Tig a pak domů,“ zakňoural Herc. „Jsem unavený a nejsou tu žádné koblihy. Krom toho mi už určitě ztuhla hmota na maršmelouny.“

„Svou povinnost už jsme asi splnili. A už se *opravdu* stmívá,“ souhlasila Nellie s pohledem na oblohu, která začala být špinavě šedivá. „Zapadá slunce.“

„Nebuď hloupá,“ řekl jí Stef. „Jen nám *připadá*, že tu jsme celý den. Nemůže být dlouho po poledni.“

„Tak co to teda je?“ zeptal se Herc a triumfálně ukázal na oranžové zbarvení na horizontu.

Stefova tvář náhle zbledla, jako by mu spadlo srdce do kalhot.

„To není západ slunce,“ řekla Ashna přiškrceným hlasem.

Ostatní se hromadně otočili k domovu.

Na obloze se rozprostírala červenooranžová záře a velký sloup kouře vytvářel nad jejich hlavami rozvířené tmavé mraky, které zakryly slunce.

Dům u svatého Halibuta hořel.

⌘ Kapitola druhá ⌘

„Vypadá to trochu ohořele,“ poznamenal Herc, když následujícího rána stáli na samém okraji příjezdové cesty ke Svatému Halibutovi.

Ohořele, pomyslel si Stef, je absolutně nedostačující výraz.

Z jejich domu nezbylo nic než hromádka popela, rozlámaných cihel a kamenů, které tu a tam doutnaly. Rozeznal známé tvary – železnou vanu, zčernalou a zborcenou; prázdný rám obrazu, který kdysi znázorňoval posvěcené tváře samotného svatého Halibuta. Po obrovském dřevěném jídelním stole a všech postelích se slehla zem. Musely teď být někde mezi malinkými uhlíky a v prachu, který se vznášel kolem nich.

Ještě včera byl přímo tady – hmatatelný a odstrašující a... jejich domov. Stef se otřásl – měli štěstí, že nikdo z nich nebyl uvnitř.

Vedle se ozvalo zakašláání, obrátil se a omotal Hercovi šálu přes nos a ústa, aby mu zabránil vdechovat ten nejhorší kouř. Pokusil se vymyslet nějaká slova útěchy, ale Herc zvědavě pozoroval malý předmět, který držel mezi palcem a ukazováčkem – byl znetvořený, zčernalý a drolil se mu v ruce. „*Myslím*, že je to kousek maršmelounu,“ pronesl hlasem zastřeným šálou. „Ale asi by to mohlo být cokoli. Co když je to držátko od skříňky nebo něco takového? Nechci sníst držátko od skříňky.“

Stef si povzdychl. Chtělo se mu Hercem zatřást a zeptat se ho, jestli opravdu nechápe, v jakém jsou průšvihů. Neměli kam jít; zrovna když si začínali myslet, že je vše dokonalé, o všechno přišli. Teď jim zbyl jen smutek a zoufalství.

Smutek a zoufalství ale nikdy nevypadaly, že by věděly, co si s Hercem počít. Většinou si jich nevšímal, dokud zase neodešly. Jediná věc, o kterou se Herc strachoval, byla Pamela, ale teď, když věděl, že se jí nic nestalo, vypadal docela spokojeně. Kozí přístřešek byl zničený – pravděpodobně jiskrou, která odlétla z hlavního ohně –, ale Pamele se předtím podařilo uniknout. Na rozích jí pořád visel krátký úlomek prkna, který Stefovi vrážel do žeber pokaždé, když otočila hlavou, ale odmítala kohokoli nechat, aby jí ho sundal, jako by to byl její oblíbený klobouk.

„*Asi to je* spálená pěna. Myslíš, že ji můžu sníst i tak?“ zeptal se Herc. „Nebo by teď už mohla být jedovatá?“

„Radši ne.“ Stef pozoroval Cuthberta a Nellie, jak se bezúčelně toulají na druhé straně sutě jako ztracené duše. Přehrabovali se mezi troskami a snažili se zjistit, jestli nemohou něco zachránit. Ashna zůstala dole v Plačtivém Pytli, protože pro její nemocné plíce byl kouř nebezpečný, a Tig zůstala s ní.

Teď se musí držet pohromadě víc než kdy jindy.
To byl ale přesně ten problém.

Minulou noc přespali v Nápravném domě, ale bylo nad slunce jasné, že tam nemohou zůstat déle. Navzdory Maisiin ujištění, že se postará o všech šest, bylo naprosto očividné, že tam prostě není místo.

Noclehárny byly plné k prasknutí už teď a palandy byly postavené až ke stropu, protože Maisie neuměla odmítnout žádné dítě odsouzené k Nápravě. Pokud by ho nevzala, udělal by to jiný Nápravný dům a to by byl osud, jaký si nikdo nezaslouží. Poslední dobou se ale přijímání nováčků stalo doslova nemožným. Ukázalo se, že pokud se do každé postele pokusíte vměstnat tři děti, dva z nocležníků nakonec vypadnou. A když spadli na někoho dalšího (protože na zemi také už žádné místo nebylo), začalo být trochu dusno.

Minulou noc se Stef toulal po pokoji a snažil se najít volné místo ke spánku, až nakonec usnul ve skříni na košťata, kde se opíral o dveřní rám spolu s mopem, který, jak se ráno ukázalo, byl ve skutečnosti Cuthbert. Měl v noci totiž stejný nápad.

Stef cítil, jak ho v očích štípají slzy. Do ruky mu vklouzla malá, teplá dlaň. Shlédl dolů na Herca.

„Jen abys věděl, všechno dobře dopadne,“ řekl mu Herc s jistotou, která Stefovi málem zlomila srdce. „Budeme –“

„Jen to ne,“ skočila mu do řeči Nellie. „Jde sem Lstivý lékárník.“

Stef se podíval směrem, kterým kývala, a srdce mu spadlo do kalhot. Objevila se tam špičatá hlava Spytihněva Sirnatého. Šplhal posledních pár kroků k místu, kde stáli.

„To jsem slyšel,“ zasupěl Spytihněv. Spoustu měsíců už nahoře na kopci nebyl a zjevně na to neměl dost sil.

„Právě jsem se chystal s vámi soucítit a nabídnout vám svou upřímnou soustrast. Nemusíte hned být drzí. To, co se tu stalo, je opravdové neštěstí.“

Stef věnoval Nellie varovný pohled, aby umlčel sarkastickou odpověď, kterou jí viděl vyvstávat na rtech. „Děkujeme. Vážíme si toho, vidíte?“

Cuthbert vykročil svižně vpřed a vystrčil Spytihněvovým směrem ruku. „To je od vás tak milé.“ Spytihněv jí neochotně potřásl, jako by to byla leklá ryba, zatímco Stef na svého kamaráda zíral s obdivem. Cuthbertovi bohatí rodiče ho v dětství naučili věcem jako stolování a vznešené proslovy – dovednostem, jejichž pointu Stef nikdy úplně nepochopil, ale v situacích jako tato se opravdu hodily.

Spytihněvův pohled s očekáváním sklouzl k Nellie. Po dlouhém, vzpurném tichu se zmohla na napjatý úsměv a přikývnutí tak malé, že byste ho neviděli ani pod mikroskopem.

„Arfur mi prozradil tu novinku o slečně Rádobylové,“ řekl Spytihněv.

Stef ztuhl. Nebylo pochyb o tom, že Arfur vykládal Spytihněvovi nějakou povídačku, která nevyzradila skutečnost, že je hospodářka už několik měsíců mrtvá, ale netušil, co přesně mu řekl. Nakukal snad lékárníkovi, že zemřela v plamenech?

„Jo, je to moc smutné,“ řekl zarmouceně.

„Příšerně, strašně smutné,“ souhlasil Cuthbert. „Chudinka, je to taková škoda.“

Spytihněv se zamračil. „Škoda? Že najednou vyhrála několik tisíc liber v soutěži krásy a opustila vás kvůli úspěšné kariéře v modelingu? A že se tak rozhodla toho samého rána, kdy propukl požár, takže se jí podařilo mu uniknout? Nazval bych to neuvěřitelným štěstím, vy snad ne?“

Arfur dokázal, že je opravdovým přítelem, a pořád kvůli nim zatloukal. Někdy ale rád zkoušel, jak jsou lidé naivní. Zdálo se, že se ještě nedostal ke Spytihněvovu limitu.

„Ano, to jistě,“ souhlasil Stef. „Přejeme jí jen to nejlepší.“

„Sám jsem si nikdy nemyslel, že by byla kdovíjak krásná,“ řekl Spytihněv, který nikdy neviděl nic tak nádherného, jako byl ten pohledný muž, jehož každý den vídal v zrcadle. „Každopádně,“ rozhlédl se po dětech. „Vydal jsem se sem nahoru, abych vám sdělil, že váš svoz už je tady. Neměli byste je nechat čekat.“ Ušklíbl se a zamával rukou k úpatí kopce. Tam, kde schody přecházely v cestičku, která vedla do Plačtívého Pytle, stál obrovský, černý kočár tažený párem vykartáčovaných koní.

Stefovi přeběhl mráz po zádech. Nellie s Cuthbertem se podívali dolů.

„To je... kočár OBVAZU,“ řekl nechápavě Cuthbert.

„Ano. Dovolil jsem si je informovat o vaší tragické situaci. Všem vám našli nová místa.“

Stef cítil, jak mu Nellie svírá paži.

„Pohromadě?“ zašeptala.

„Nebud' hloupá,“ zasmál se Spytihněv. „Ne, budete rozmístěni do různých ústavů po celé zemi.“

Stef omráčeně ztichl. Spytihněv si musel pospíšit a informovat OBVAZ téměř ihned, jakmile se objevily první plameny. Zůstal na lékárníka zírat a v žaludku se mu usadila nepříjemná jistota.

Trvalo by alespoň dva dny, než by z Plačtivého Pytle došla do ústředí OBVAZU jakákoli zpráva.

Spytihněv ji neposlal v okamžiku, kdy začal oheň. Poslal ji předtím.

☞ Kapitola třetí ☞

V městečku zavládl chaos. Tři úředníci OBVAZU v černých oblecích trvali na tom, aby šest dětí ze Svatého Halibuta – teď už bez domova – okamžitě nastoupilo. Strkali je do kočáru, zatímco Maisie a máma Kvasnice křičely, brečely a naříkaly nad osudem ubohých, nevinných siroteků. Herc jako jediný vypadal lhostejně, opíral se o kočár a pořád si soustředěně prohlížel svůj potenciální maršmeloun. Tig byla zprvu ráda, že se s tím její bratr tak snadno vyrovnal, ale teď jí jeho chování připadalo divné. Bála se, že si vůbec nechce připustit, co se s nimi stane. Zaprvé si určitě neuvědomoval, že s nimi nepojede Pamela. Koza teď stála na strážci vedle Herca a žvýkala kus kalhot jednoho z úředníků, který si přivlastnila, když se k ní odvážil přistoupit příliš blízko. Onen úředník se vydal k zelináři pro pár mrkví, které by

ji mohly odlákat. Prozatím se ostatní rozhodli soustředit na děti bez osobních strážců s rohy ověšenými prknem.

„Že se nestydíte, že se nestydíte!“ kvílela Maisie. „Nemůžete je přece odvézt tak daleko a rozdělit je. Nebudou tam znát živou duši. A dole na jihu divně mluví – nebudou jim rozumět ani slovo. Nechte mi je tu! Postavím nějakou přístavbu!“

„To nejde, paní,“ sdělil jí neoblomně jeden z úředníků. „Váš Nápravný dům už přesáhl plnou kapacitu. Možná bychom měli zkontrolovat počet dětí, které u sebe máte?“

To ji umlčelo. Nápravný dům oficiálně ubytovával čtyřicet dětí, ale ve skutečnosti tam žilo rozkošných, drahých Miláčků víc než třikrát tolik.

„Ach, Maisie, co můžeme dělat?“ lomila máma Kvasnice zamoučenýma rukama. „Jestli odjedou, už nikdy neudělám žádnou koblihu – nebudu na to mít srdce.“

Spytihněv Sirnatý zamlaskal. „Ale no tak, no tak, dámy. Tolik povyku pro nic! Vezmou je na lepší místo. Totiž, na jiné místo. Nebo lépe řečeno na spoustu jiných míst.“ Měl mimořádně dobrou náladu.

„Zbývá jen jediná věc,“ prohlásil Herc, který nevnímal nic z toho, co se kolem něj dělo. „Olíznu to.“

Nellie úředníkům z plných plic nadávala a snažila se je pohoršit dost na to, aby se stáhli. Bylo ale jasné, že tuhle bitvu sirotci nevyhrají. Úředníci OBVAZU s pověřením nespočinou, dokud svůj úkol nevykonají.